

Arrest

nr. 55 838 van 11 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 5 november 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 oktober 2010 tot weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat L. VAN SCHOUBROECK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 augustus 2009 dient verzoekster een visumaanvraag voor gezinshereniging in, in functie van haar echtgenoot van Belgische nationaliteit.

Op 7 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot afgifte van het visum gezinshereniging. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Op 25/08/2009 werd via de Belgische diplomatieke post in Abidjan een visumaanvraag gezinshereniging ingediend op naam van A.B.N., geboren op (...), van Ghanese nationaliteit, om haar echtgenoot in België, D.G., geboren op (...), van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Ter staving van deze visumaanvraag werd een huwelijksakte voorgelegd, waaruit blijkt dat betrokkenen op 17/07/2009 in Ghana in het huwelijk getreden zijn.

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 IPR-codex;

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft;

Overwegende dat voor Belgische onderdanen, artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat in het kader van deze visumaanvraag en uit het volledige administratieve dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken de volgende elementen gebleken zijn:

- Er bestaat een leeftijdsverschil van 11 jaar tussen de echtgenoten;*
- De man is in 2001 reeds een keer gehuwd, namelijk met een Thaise onderdane die op basis van haar huwelijk naar België gekomen is in het kader van de gezinshereniging. Er was echter nooit sprake van samenwoning en in 2003 werd de scheiding uitgesproken.*

- Op de Belgische ambassade in Abidjan werd een interview afgenomen van A.B.N.. Hieruit is het volgende gebleken:*

- o Mevrouw is nooit eerder gehuwd geweest, maar heeft wel een 15-jarige zoon.*

- o Het eerste contact met haar echtgenoot vond plaats in januari 2009, en dit via haar nicht Cynthia die in België woont. Cynthia stelde hen aan elkaar voor waarna ze via de telefoon communiceerden. De eerste fysieke ontmoeting tussen beiden was echter pas in juli 2009, op het moment van het huwelijk zelf. Mijnheer had dus reeds alle nodige documenten meegenomen naar Ghana om in het huwelijk te kunnen treden, zelfs al had hij zijn aanstaande nog nooit persoonlijk ontmoet...*

- o Volgens mevrouw is haar man gescheiden sinds 2001 (dit dient 2003 te zijn).*

- o Ze zagen elkaar slechts enkele dagen in levende lijve vooraleer gehuwd te zijn.*

- o Er heeft geen verloving plaatsgevonden. Volgens mevrouw gebeurde alles op dezelfde dag.*

- o Er zou wel een huwelijksfeest gehouden zijn, met ongeveer 30 aanwezigen.*

- o Er heeft geen religieus huwelijk plaatsgevonden.*

- o Ze zouden geen geschenken gekregen hebben voor het huwelijk, maar mevrouw verklaart dat zijzelf er wel gegeven heeft aan de gasten.*

- o Sinds het huwelijk is de man niet meer teruggekeerd naar Ghana.*

In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 30/03/2010 het advies te vragen aan de Procureur des Konings te Dendermonde met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk.

In zijn advies van 30/09/2010 adviseert de Procureur des Konings negatief wat betreft de afgifte van het visum gezinshereniging aan de vrouw. Zijn ambt verwijst hierbij naar de volgende elementen:

- Volgens de man kwam hij in oktober 2008 in contact met zijn echtgenote via een tussenpersoon, namelijk Cynthia, de nicht van de visumaanvraagster. Cynthia gaf het telefoonnummer en foto's van N. aan mijnheer D.. Mevrouw daarentegen verklaarde dat het eerste contact plaatsvond in januari 2009.*

- Tussen de eerste contactname en het huwelijk op 17/07/2009 hadden betrokkenen elkaar nog nooit in levende lijve gezien. Telefonisch werd beslist om te trouwen. De man had reeds alle nodige documenten meegenomen naar Ghana om in het huwelijk te treden, zelfs al had hij zijn aanstaande nog nooit in levende lijve ontmoet.*

- De man was reeds eerder gehuwd met een Thaise onderdane. Op 24/08/2001 kwam zij naar België en reeds op 13/09/2001 deed mijnheer aangifte van schijnhuwelijk bij de politie. Er is derhalve nooit sprake geweest van samenwoning.*

- Er was geen verloving noch religieus huwelijk, noch werden er geschenken gegeven.*

- Betrokkenen zouden communiceren in het Engels. De politie diende echter vast te stellen dat G.D. enkel notie heeft van de basis van de Engelse taal.
- De man is minder begaafd en heeft bijzonder lager onderwijs gevolgd. Hij is derhalve een gemakkelijk slachtoffer voor een schijnhuwelijk. Het is de politie duidelijk dat zijn echtgenote heeft meegedeeld welke vragen haar werden gesteld en dat hij de antwoorden heeft ingestudeerd. Hij geeft bovendien toe dat hij weken gestudeerd heeft om te kunnen antwoorden op de gestelde vragen.
- Mijnheer stuurt maandelijks gemiddeld 250 euro op via Western Union, terwijl volgens de politie een gemiddeld gezinsinkomen in Ghana 38 euro bedraagt. Hij is bovendien single en verlangde naar een vrouw. Hij is derhalve gemakkelijk beïnvloedbaar en manipuleerbaar.
- De man is na zijn huwelijk niet meer teruggekeerd naar Ghana. Hij heeft mevrouw met andere woorden sinds het huwelijk niet meer teruggezien.

In de gegeven omstandigheden stelt de Procureur des Konings dat er sprake is van een schijnhuwelijk.

De erkenning van dit huwelijk zou bijgevolg leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Betrokkene kan zich bijgevolg niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 25/04/2007, van kracht geworden op 1 juni 2008;

Het visum gezinshereniging wordt geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"Er kan geen twijfel bestaan over de echtheid van het huwelijk tussen verzoekster en de heer D.C. Ze leerden elkaar kennen via een nicht van verzoekster. Ze konden het goed met elkaar vinden en werden verliefd. Uiteindelijk besloot de heer D.C. naar Ghana te reizen voor 3 weken. Toen zij elkaar in levende lijve zagen, sloeg de vonk definitief over en besloten ze in het huwelijk te treden.

Verzoekster trouwde in een mooi wit en feestelijk kledingstuk. Tijdens de ceremonie gaven partijen elkaar het ja-woord. Het huwelijk werd gevolgd door een feest met familie en vrienden van verzoekster (stuk 9).

De heer D.C. verbleef 3 weken bij zijn echtgenote. Ze maakten veel uitstappen en verkenden de omgeving. Verzoekster en de heer D.C. staven dit aan de hand van talrijke foto's die zij maakten tijdens zijn verblijf aldaar (stuk 5).

De heer D.C. steunt verzoekster financieel sinds november 2009. Hij zendt iedere maand 250 € via Western Union (stuk 6).

Ook verzoekster van haar kant geeft blijk van haar liefde voor de heer D.C.. Zij zendt regelmatig kaartjes naar hem met liefdesgedichtjes (stuk 7).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt de verplichting in beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. De beslissingen zijn weinig consistent en doen blijken van een vluchtige en nonchalante houding in dit dossier. Verzoekster mag niet het slachtoffer worden van het onzorgvuldige handelen door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen.

De Dienst Vreemdelingenzaken is duidelijk tekort geschoten in zijn zorgvuldigheids- en redelijkheidsplicht."

2.2 In de repliekmemorie herhaalt verzoekster het middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

2.3 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS

2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad stelt vast dat verzoekster, door louter aan te geven dat zij verliefd zijn, de heer D.C. naar Ghana is gereisd, zij in een mooi wit en feestelijk kleed is getrouwd, zij het ja-woord hebben gegeven, er een feest volgde na de huwelijksceremonie, de heer D.C. 3 weken bij haar is gebleven, de heer D.C. haar financieel steunt en zij liederesgedichtjes opstuurt, niet aantoonde dat de stelling van verweerder dat hij, op grond van de gegevens waarover hij beschikt, de geldigheid van het huwelijk betwist omdat het huwelijk naar zijn oordeel kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde, kennelijk onredelijk is. Verweerder weigert de afgifte van het visum omdat hij het huwelijk niet erkent.

Verzoekster geeft te kennen haar situatie anders te beoordelen dan verweerder, doch toont hiermee geen schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel aan.

In zoverre het de bedoeling is van verzoekster om met haar beschouwingen aan te tonen dat verweerder ten onrechte heeft besloten haar huwelijk niet als rechtsgeldig te beschouwen, dient de Raad te benadrukken dat het hem niet toekomt te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten. Een onderdeel van een middel dat de Raad noopt toch een dergelijke beoordeling door te voeren is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878). Er dient daarenboven op gewezen te worden dat de wetgever, in artikel 27, § 1, vierde lid van het Wetboek Internationaal Privaatrecht, ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid dat het huwelijk van verzoekster in België niet erkend wordt (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626).

Verzoekster toont niet aan dat zij de weigering van erkenning van het huwelijk met succes heeft aangevochten bij het bevoegde rechtscollege. Verzoekster geeft weliswaar aan het niet eens te zijn met de weigering van erkenning van haar huwelijk doch haar betoog volstaat niet om een schending van het materieel motief aan te tonen. Verzoekster toont bijgevolg evenmin de schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel aan van de weigering tot afgifte van het visum gezinshereniging.

Het eerste middel is ongegrond.

2.4 In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.”

De aangevochten beslissing houdt geen rekening met deze omstandigheden.

Partijen communiceren in het Engels. Verzoekster is secretaresse en beheerst de Engelse taal goed. De heer D.C. is de Engelse taal ook machtig, doch omdat hij zenuwachtig was tijdens het interview met de politie bleek hij niet goed uit zijn woorden te geraken.”

2.5 In de repliekmemorie herhaalt verzoekster het middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

2.6 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering van de afgifte van het visum gezinshereniging wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat het huwelijk niet wordt erkend waardoor de afgifte van het visum gezinshereniging wordt geweigerd. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Waar verzoekster betoogt dat zij in het Engels communiceren en ook de heer D.C. het Engels machtig is doch tijdens het interview zenuwachtig was en daardoor niet goed uit zijn woorden kon komen, merkt de Raad op dat de motieven gezamenlijk in ogenschouw moeten worden genomen aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris uit het geheel van de elementen afleidt dat het huwelijk een schijnhuwelijk betreft. Verzoekster weerlegt de motivering niet aan de hand van deze zogenaamde tegenindicaties. Opnieuw dient de Raad op te merken dat, in de mate verzoekster doelt op het onterechte besluit van verweerder om haar huwelijk niet als rechtsgeldig te beschouwen, de Raad niet bevoegd is om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van haar burgerlijke rechten.

Het tweede middel is ongegrond.

2.7 In het derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"Schending van artikel 8 van het Verdrag van 4/11/1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

'1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan mbt de uitoefening van dit recht dan zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen'.

Verzoekster huwde op 17/07/2009 met de heer D.C. van Belgische nationaliteit.

Verzoekster heeft dus ongetwijfeld recht op eerbiediging van haar gezinsleven cf. art. 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

Art. 8 van het Verdrag voorziet in zijn tweede lid dat inmenging met betrekking tot de uitoefening van dit recht slechts toegestaan is wanneer dit in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid en van de openbare veiligheid.

Verzoekster en haar echtgenoot leefden 3 weken samen en hij reist vanaf 1/12/2010 t.e.m. 7/01/2011 weer naar Ghana om zijn echtgenote te vergezellen (stuk 7).

Art. 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens is dus geschonden door de bestreden beslissing.

Art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en van de fundamentele vrijheden wordt ook om deze reden geschonden door de bestreden beslissing.”

2.8 In de repliekmemoirie voegt verzoekster toe dat er zonder twijfel sprake is van een gezinsleven tijdens de periode dat zij samen doorbrengen. Verzoekster hoopt dit in België verder te kunnen uitbouwen. Verweerder baseert zich manifest op de verkeerde gegevens om hun gezinsleven te beoordelen.

2.9 Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg blijkt dat uit artikel 8 van het EVRM ook positieve verplichtingen voor de Staat voortvloeien en de overheid een effectief respect dient te betonen voor het gezinsleven, maar uit deze rechtspraak blijkt evenzeer dat de omvang van deze positieve verplichtingen die op de overheid rusten, dient te worden beoordeeld in functie van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving dient benadrukt te worden dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Uit artikel 8 van het EVRM kan geen algemene verplichting voor een Staat afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekster toont niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar verhinderen om met de heer D.C in haar land van herkomst te verblijven. Het feit dat verzoekster geen visum voor België verkrijgt, heeft geenszins tot gevolg dat haar recht om met haar partner een gezin te vormen in het gedrang zou komen (EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk). Verzoekster toont niet aan dat een gezinshereniging in België de enige redelijke optie is om haar recht op een gezinsleven te waarborgen. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van het gezin niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden en kan geen schending van artikel 8 van het EVRM vastgesteld worden (EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cf. M. VAN DE PUTTE, “Straatsburg gaat vreemd”, *T.Vreemd* 1994, 3-16).

Het derde middel is ongegrond.

2.10 In het vierde middel voert verzoekster de schending aan van de wet, met name van de inhoudelijke beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het redelijkheids- of proportionaliteitsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Schending van de wet, m.n. schending van de inhoudelijke beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald schending van het redelijkheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel.

De gevolgen van de maatregel zijn uiteraard zeer ernstig, gezien verzoekster voor lange tijd, gescheiden zal worden van haar echtgenoot die een verblijfsrecht in België heeft en niet kan gedwongen worden om samen met haar het grondgebied te verlaten.

Door een zo verstekkende beslissing met betrekking tot verzoekster te nemen, nl. de weigering van visum gezinshereniging, zonder enige afweging te maken met de ernst van de gevolgen van deze beslissing op het gezinsleven van verzoekster en van haar echtgenoot, heeft de bestreden beslissing duidelijk het redelijkheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel geschonden.”

2.11 In de repliekmemoirie herhaalt verzoekster het middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

Waar verzoekster stelt dat de bestreden beslissing niet in verhouding staat tot de gevolgen, voert zij een schending aan van het evenredigheidsbeginsel als toepassing van het redelijkheidsbeginsel. Zij wijst erop dat zij voor lange tijd gescheiden zal worden van haar echtgenoot die niet kan worden gedwongen om het grondgebied te verlaten. Het feit dat verzoekster geen visum voor België verkrijgt, heeft geenszins tot gevolg dat haar recht om met haar partner een gezin te vormen in het gedrang komt. Verzoekster toont niet aan dat een gezinshereniging in België de enige redelijke optie is om haar recht op een gezinsleven te waarborgen. Evenmin toont verzoekster aan dat haar echtgenoot ‘gedwongen’ is op het Belgische grondgebied te verblijven, te meer nu zij zelf aangeeft dat hij 3 weken in Ghana heeft verbleven en zinnens is van 1 december 2010 tot 7 januari 2011 naar Ghana te reizen. In de mate verzoekster betoogt dat het niet redelijk is te verwachten dat zij hun gezinsleven in Ghana doorbrengen,

merkt de Raad op dat deze beschouwing de opportuniteit van de bestreden beslissing betreft. Ook al mocht de Raad daaromtrent een ander oordeel hebben, kan deze zijn beoordelen op dat punt niet in de plaats stellen van die van de bevoegde overheid. Het komt de Raad enkel toe de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen aan de hand van de aangevoerde middelen (RvS 13 december 2000, nr.91 613).

Het vierde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN